

16.7.54, יום ו'

באו אצלי שנים שהוצאו על ידינו לפני זמן מה בפולין, אחד מחשנים -
עסקניה חשובה בחש"צ המולני. היתה ברוסיה בתקופת המלחמה, חזרה לפולין
ושבה בסליחות לרוסיה אחרי גמר המלחמה, נתפסה ונאסרה ונשלחה למחנה עבודה
בצמון הרחוק, בסביבות ארנזלסק. מטפריס על החיים ברוסיה כבית עבדים.
המצב הכלכלי הוטב אחרי מות פטלין, וגם כל האסירים (לא פוליטיים) שוחררו,
אך המסטר לא נשתנה. פועל פשוט מקבל 500 רובל לחודש. מטפיק בקושי ללחם
צר ומים לחץ. חיים בעוני, בדוחק; ממהדים לדבר אחד לשני. כשמבקרים אוכל או
טיב הסחורה - הרי זו הסתה אנטי סובייטית. הדור הצעיר מאוסר בחלקו, כי הוא
בטוח מזוהי הארץ העשירה והחושנית ביותר בעולם, ומוכנים לחלם בפשיסטים
חאמריקנים.

בראית מלחמה השחרור היתה התחנות הסובייטית מלאה תהלים צה"ל
וישראל, וגם הציעו ליהודים ללכת להתנדב לצה"ל. פחאום חל שינוי - ורבים
מאלה שנרשמו נאסרו. גנ"ח (זחז שם חברת חש"צ) פגשה במחנה כמה נשים
שהשתתפו בהפגנה של גולדה במוסקבה.

בפולין עוני עצום, מוציאים תכל לרוסיה. וחשנא לרוסיה עוד גדולה
משהיתה :עם. רק היהודים הם קומוניסטים אמיתיים.

- באו אצלי דר. סורבין ואשהו, רבי רפורמי בטנט לואיס, ידידו הפרטי
של סרנסן. הביא לי ד"ש ממי שהיה נשיא.